

МОМИЧЕ ОТ КАЛЕНДАРА

Одри Карлан

Превод от английски език Гергана Дечева

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Calendar Girl #1: January, February, March*

Copyright © 2015 Waterhouse Press, LLC

All rights reserved.

Превод Гергана Дечева

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1991-5

Януари

Джинел Бланш

Ти си с мен от самото начало.
Твоите коментари върху писането ми
са ме спасявали стотици пъти.
Благодаря ти, че вярваш в мен, в историите ми
и че ги обичаш, така както аз обичам теб.
Намасте приятелко.

Февруари

Джеанана Гуудуол

Преди две години издадох първия си роман.
От самото начало ти си мой редактор,
и фен номер едно.
За мен е чест да те наричам своя приятелка.
Обичаш героите ми, все едно са твои,
и ме държиш емоционално свързана с тях.
Имаш много дарби и таланти,
изключително съм ти благодарна,
че ги споделяш с мен.
Любов и светлина.

Март

Хедър Уайт

Миа е в Чикаго заради теб.

Ти остави познатото и потегли на пътешествие.
Този месец разказва колко невероятно може да е
поemanето на рисковете.

Понякога променят живот, дори го спасяват.

И в повечето случаи си заслужават.

Ти си прекрасна и аз съм благодарна,
и че те имам в живота си.

ЦЕЛУВКИ, прекрасна моя.

Игуари

ГЛАВА ЕДНО

Истинската любов не съществува. Години наред вярвах тъкмо в обратното. Дори си бях въобразила, че съм я намерила. Четири пъти, ако трябва да бъде точна. Да видим... Първо беше Тейлър. Моята ученическа любов. Той бе звезда. Най-добрият бейзболист, който някога е имало в училището ни. Висок, повече мускули, отколкото мозък, и пишка с размерите на фъстък. Вероятно се дължеше на всички онези стероиди, които тайно вземаше зад гръба ми. Заряза ме на абитуриентския бал. Избяга заедно с девствеността ми и с момичето, което беше начело на мажоретния ни отбор. След време чух, че го изгонили от колежа заради нисък успех. Сега живеел и работел в някакъв малък град от онези, чиито имена никога не запомняш, с двете си деца и жена си, която вече не подскача и не танцува край него.

После дойде ред на асистента на учителя ми по психология по време на първата година в Държавния колеж в Лас Вегас. Казваше се Максвел. Мислех си, че това младо момче е способно да върви по вода. Оказа се, че наистина може, но не по вода, а през дебрите на душата ми. И добре погази сърцето ми, като изчука най-малко по едно момиче от всеки клас, в който преподаваше предмета ЦЗ. ЦЗ е съкратената версия на „Цици и Задници“,

а той винаги се подсигуряваше с изобилни количества и от двете. Няма проблем. В крайна сметка успя да направи бебета на две от момичетата. Изхвърлиха го от колежа за непристойно поведение. На деветнадесет това момче вече имаше две деца от две различни мами, които ревяха за месечната издръжка за отрочетата им. Намирам нещо изключително поетично в това. Слава богу, че винаги го карах да го опакова добре, преди да го напъха в мен.

На двадесет прекъснах за една година, през която работих като сервитьорка в „MGM Гранд“ на Лас Вегас Стип. И тогава се запознах с късметлия номер три. Броеше карти*. По онова време казваше, че се занимава с търговия, но обичаше да играе покер. Имахме бурна романтична връзка, която всъщност не беше изобщо романтична. Мисля, че прекарах цялото време на гръб под него, пиана. За жалост обаче вярвах, че ме обича. Поне така твърдеше постоянно. В продължение на два месеца пиехме, плувахме в басейна на хотела и се чукахме по цяла нощ в някоя от стаите, която успях да осигуря чрез момчето, отговарящо за разпределението им. Аз давах безплатни напитки от бара на него и приятелите му, а той ми предоставяше ключ за някоя свободна стая. Почти всяка вечер. Всичко беше добре, докато в един момент не престана да върви добре. Бени го хванаха да брой карти и после той изчезна. През първата година след случилото се не можех да си намеря място. После разбрах, че са го пребили, направили са го на кайма, бил на косъм от смъртта. Остана доста време в болница, след което се изпари от града и ме заря-

* Човек, който следи кои карти от тестето са минали и анализира каква е вероятността да се падне определена комбинация и / или карта. Незаконно е, когато залага на база тази информация. – Бел. ред.

за, без да ми каже и една дума.

Четвъртата ми грешка би могла да се определи като последната капка, преди чашата да прелее. Като онази последна сламка в купата сено, натоварено върху камилата, която именно става причина да се счупи гръбнакът ѝ. Тъкмо тази грешка ме накара да стигна до твърдото убеждение, че истинската любов е измислена от производителите на картички и от хората, които пишат романтични романи. Казваше се Блейн, но според мен е трябвало да го кръстят Луцифер. Беше бизнесмен, говореше сладко, убедително. Тук трябва да отбележа, че използвам думата „бизнесмен“ доста фриволено. Той беше акула в сферата на кредитите. Същата акула, която даде на баща ми такъв огромен заем, че татко нямаше как да го изплати до края на живота си. Първо, Блейн се обърна срещу мен, а после и срещу него. По онова време си мислех, че любовта ни е като в приказките. Блейн ми обещаваше рая на земята, но всъщност стовари ада в краката ми.

– Смятам, че трябва да приемеш работата, която ти предлага леля ти, и да се приключи. – Най-добрата ми приятелка Жинел шумно направи балонче с дъвката си и аз отдалечих телефонната слушалка от ухото си, за да не ми се пукне тъпанчето. – Няма друг начин, Миа. Как иначе ще измъкнеш баща си от тая каша с Блейн и горилите му?

Буквално изсмуках студената вода от бутилката. Калифорнийското слънце разпръсна на милиони парченца пъстра ярка светлина останалите по стъклото капки.

– Не знам как да постъпя, Жин. Не разполагам с такива пари. Всъщност нямам никакви средства – въздъгнах. Беше шумна въздишка, която прозвуча прекалено драма-

тично дори в собствените ми уши.

– Виж, ти винаги си била влюбена в идеята за любовта...

– Вече не – напомних на приятелката си, която ме познаваше открай време.

В слушалката чувах звуците на Лас Вегас. Някои хора са в заблуда, че пустинята е тихо място. Не и Лас Вегас, още по-малко Стрип. Навсякъде дрънчат слот машини, оглушителни звуци, които полека се превръщат в монотонен изнервящ фон, независимо къде си.

– Наистина нямаше начин да го избегнеш.

– Знам, знам.

Тя размърда телефона и в ухото ми пак запука.

– Но пък сексът ти харесва, нали?

– Не съм Барби, Жин. Математиката не е чак толкова трудна. Сметката е съвсем проста. Моля те, не ми задавай тъпи въпроси. Не знам как ще оцелея, честно. – По-скоро, ако не намерех начин да върна един милион, баща ми щеше да е този, който нямаше да оживее.

Жинел изгъшка и едно балонче пак се пукна.

– Искам да кажа, че ако приемеш тази работа на придружителка, трябва само да изглеждаш хубава и да се чукаш много, нали? Не си правила секс от месеци. Може пък и да ти хареса. Как мислиш?

Остави на Жинел да ти говори професионално за статута на високо платена проститутка, сякаш е възмечтаната от всяка жена кариера.

– Това не ти е „Хубава жена“ и аз не съм Джулия Робъртс.

Тръгнах към мотора си „Сузуки“ GSXR 600, който нари-

чам просто Сузи – единственото ценно нещо, което при-
тежавам. Преметнах единия крак през седалката, сложих
телефона пред себе си и го нагласих на хендсфри. Разде-
лих тежката си черна коса на три и сплетох нещо, което
напомняше дебело корабно въже.

– Виж, знам, че го казваш за мое добро. И честно, изоб-
що нямам представа как да постъпя. Не съм курва. Поне
не искам да бъда такава. – При самата мисъл в гърдите ми
се изляха на талази реки от ужас. – Но трябва да измъдря
нещо. Да направя бързи пари, Много бързи.

– Да, наясно съм. Каж ми как е минала срещата с
„Луксозен ескорт“. Обади се тази вечер, ако можеш. Мам-
ка му, закъснявам за репетиция, а не съм почнала да се
обличам! – звучеше вече запъхтяна. Представих си я как
тича през казиното, за да стигне навреме, с телефон зале-
пен за ухото, без да ѝ пука кой я гледа и колко от хората,
които разбутва, я мислят за лунатик. Именно това я пра-
веше толкова специална и различна. Тя винаги наричаше
нещата с истинските им имена. Винаги. Точно както и аз.

Жинел работеше в бурлеска шоуто „Сладки кукли“. И
напълно в съзвучие с името му приятелката ми беше ни-
сичка и знаеше много добре как да върти дупето си по
възможно най-сексапилния начин. Мъже от цял свят се
трупаша да гледат бурлеската на Стип. И въпреки това
Жинел не изкарваше достатъчно, че да ми спаси задника,
нито пък този на баща ми. Не че някога съм я молила.

– Добре. Обичам те, кучко – казах сладко, докато под-
пъхвах плитката си под яката на коженото яке, така че да
падне на гръбнака ми.

– Аз те обичам повече, парцал.

Мушнах ключа, запалих мотора, и сложих каската. Плъзнах телефона във вътрешния джоб на дрехата си, натиснах газта и подкарах с бясна скорост към бъдеще, което не исках, но което очевидно не можех да избегна.

– Миа! Сладкото ми бебче! – възкликна леля ми, докато ме обвиняваше с костеливите си ръце и ме притискаше с ужасна сила към себе си. За малко да ми счупи ребрата. За своето дребно телосложение, тази жена притежаваше изумителна физическа сила. Черната ѝ коса бе прибрана в елегантен френски кок. Бялата ѝ блуза беше мека като коприна. Вероятно защото беше от коприна. Напъхала се бе в много тясна черна кожена пола, носеше обувки с токове като небостъргачи и с червена подметка, за която толкова бях чела, докато случайно прелиствах последните броеве на „Воуг“. Изглеждаше красива. И в допълнение... скъпо поддържана.

– Лельо Мили, така се радвам да те видя! – започнах, но два пръста с много дълги, боядисани в кървавочервено нокти бяха веднага залепени към устните ми, за да ме накарат да млъкна. Тя зацъка с език:

– Не, не така. Тук ще ме наричаш госпожица Милан. – За по-драматичен ефект завъртях очи, а тя присви своите. – Кукличке моя, първо правило: не върти очи. Грубо е и не е присъщо на една дама. – Устните ѝ образуваха тънка черта. – Второ... – Тя мина зад мен, обиколи ме няколко пъти, сякаш бях някакво произведение на изкуството. Статуя. Студена и непробиваема. И може би бях точно това. В дланта ѝ лежеше черно дантелено ветрило, което тя отвори рязко, после го затвори и продължи да маха около мен, докато ме оглеждаше. – ... никога не ме

наричай Мили. Тази жена отдавна я няма. Изчезна, когато единственият мъж, когото съм обичала, изпържи сърцето ми и го метна за храна на кучетата. – Какво детайлно и гнусно описание, но леля Мили, ако не друго, поне беше честна. – Горещата брадичката.

Тя ме потупа под брадичката, за да коригира позицията на главата ми. После повтори процедурата, но ме плесна точно в долната част на гръбнака, по голата чувствителна кожа – тясната ми тениска не стигаше до колана на рисуваните джинси, които толкова много си обичах. Веднага се изправих и изпъчих гърди. Оцветената ѝ в червено усмивка бавно разкри изумително бели равни зъби. Зъбите са най-хубавото нещо, което може да се купи с пари. Инвестицията в тях е нещо нормално за богатите момичета в Лос Анжелис. Ако плюнката ти успее да се проточи метър и половина, все ще достигне поне един, който посещава зъболекаря си почти толкова често, колкото и дерматолога си заради регулярните ботокс инжекции. Леля Мили очевидно беше редовен платец в студио по козметична стоматология „Усмивките, това сме ние. Блага усмивка за всеки“. Въпреки това, на границата на петдесетте, или може би отатък нея, тя все още изглеждаше прекрасно.

– Е, няма спор. Прелестна си. И ще бъдеш още по-взхитителна, когато те облечем в нещо по-представително и ти направим всички тестове. – Лицето ѝ се изкриви в гримаса, докато оглеждаше косата ми, оформена в стил „Време да покараме мотор“. Направих крачка назад и се ударих в някакъв кожен стол, намиращ се зад гърба ми.

– Все още не съм приела никакви условия.

Очите на Мили се свиха до малки точки.

– Не ми ли каза, че ти трябва пари, много пари, и то бързо? Нещо за некадърния мъж на сестра ми? Че бил в болница? Че бил загазил? – Тя бавно седна, кръстоса крака и с деликатно движение сложи ръцете си на подлакътниците на фотьойла.

Леля Мили никога не бе харесвала баща ми. Жалко, защото той наистина направи и невъзможното за един самотен татко, след като сестра ѝ, моята майка, заряза двете си дъщери. По онова време бях на десет. Мадисън беше на пет и нямаше дори блед спомен за майка ни, за който да се хване.

Захапахуствата си и се взрях в бледозелените очи. Толкова си приличахме. Ако оставим настрана многото пластични операции клъцни-тук-опъни-там-срежи-тук, все едно гледах себе си след двадесет и пет години. Очите ѝ бяха същите, почти жълти. През целия ми живот всеки бе полюбвал по цвета на очите ми. Зелен аметист казваха. Сякаш гледаш изключително рядък зелен диамант. Косите ни бяха абсолютно еднакви – катраненочерни, толкова черни, че когато светлината попаднеше върху тях, можеш да се закълнеш, че виждаш среднощносиньо.

Наместих се в неудобния стол и си поех дълбоко дъх.

– Да, татко наистина е в голяма беда. Заради Блейн. – Мили затвори очи и поклати глава. Захапах устни при спомена за баща ми. Блед, изтормозен, със синини и рани по цялото тяло, докато лежеше безжизнен в болницата. – В момента е в кома. Пребиха го преди четири седмици. Все още не е дошъл в съзнание. Лекарите казват, че може да е от травмата в мозъка му, но все още няма как да са сигурни. Много от костите му са надробени. Цялото му тяло

е в гипсово корито – завърших.

– Исусе! Изроди – прошепна тя и внимателно прокара пръсти по косата си, прибирайки един малък кичур зад ухото, докато тихичко се съвземаше. Бях я виждала да го прави и преди. Мили беше изкусен манипулатор и можеше да контролира емоциите си по-добре от всеки друг човек, когото познавах. Ценях този ѝ талант. Имах нужда, копнеех да съм като нея поне в това отношение.

– Да. И миналата седмица, докато седях до леглото на татко в болницата и държах системата с Вигил*, една от маймуните на Блейн дойде да ме види. Каза, че това е краят на баща ми, че ако не върне парите с лихвата, ще го убият. И после ще си търсят кинтите от мен и Мади. Наричали го „дълг на останалите живи“, каквото и да значи това. Така че задължително трябва да събера един милион. Бързо.

Леля Мили стисна устни между палеца и показалеца си, като бавно и замислено прокараваше нокътя на показалеца до палеца под долната устна. Не спираше да го прави. Почукването на нокътя ѝ ме докара до лудост. Как можеше да е толкова безчувствена? Като мазол. Животът на баща ми, на малката ми сестра, моят собствен живот бяха в опасност. Добре, никога не ѝ е пукало за татко, но винаги е имала слабост към мен и Мади.

Очите ѝ се стрелнаха към мен. Жестоки, блеснали от някакво мистериозно вълнение.

– Може да бъде постигнато. За година. Мислиш ли, че ще ти дадат година, ако им плащаш на вноски? – Веждата ѝ се изравни с другата и цялото ѝ внимание беше вече концентрирано върху мен. Космите на ръцете ми настръх-

* Болкоуспокояващо. – Бел. прев.

наха, веднага изпънах рамене в опит за самоотбрана. По-клатих глава.

– Не знам. Убедена съм, че Блейн си иска парите, и при положение, че между нас имаше нещо, бих могла да опитам да се спазаря. Това садистично болно копеле винаги ме е харесвало, когато съм на колене пред него. Да го моля.

– Запази си сексуалните преживявания за себе си, кукличке – каза тя и ми пусна зловеща усмивка. – Изглежда ще се наложи да те пратим да работиш. Веднага. Само хора с големи портфейли. Трябва да задвижим всичко много бързо. Утре сутринта те искам тук за фотосесия. Ще продължи целия ден. Ще направим статични снимки, видео и така нататък. Незабавно ще ги дам на хората си да ги качат на кодирания ни сайт.

Всичко ставаше прекалено бързо. Думите *Може да се постигне* кънтяха в ушите ми, сякаш в главата си имах жица, по която някой бе пуснал електричество. Един сал дълбоко в морето, заобиколен от акули, но въпреки тях той продължава да плава.

– Трябва ли да спя с тях? Искам да кажа... знам, че има различни видове придружителки... – Затворих очи и зачаках отговора ѝ. Тогава усетих как нещо топло покрива дланите ми. Тя ги вдигна и притисна една в друга, обгръщайки ги със своите.

– Кукличке, не трябва да вършиш нищо, което не искаш. Но за да изкараш такива пари, редно е да помислиш и за този вариант. С клиентите имаме неписано споразумение, ако все пак решиш да го направиш. Момичета ми спят с тях и те добавят двадесет процента към таксата.

Тези двадесет процента се оставят в брой в плик в стаята на момичето. Нищо от това не минава през мен или през персонала на агенцията ми, понеже проституцията е незаконна в Калифорния. – Мили докосна с показалец брадичката си. – Но моите момичета трябва да получават повече за подобна екстра, не мислиш ли? – намигна ми тя. Аз кимнах неубедително, без да имам никаква идея какво да си мисля по въпроса. – Ще ти правя резервации за цял месец. Това е единственият начин да достигаш шестцифрено число за тридесет дни. – Светлозелените ѝ очи блестяха, грееха така силно – почти повярвах, че всичко е много лесно, ако само мога да се отърва от предразсъдците си. – Ще те превозваме със самолет до мястото, където е клиентът. Ще си там, където той иска да бъдеш, през този месец. Но аз не продавам секс. Ако спиш с тях, ще си бъде твое решение. Макар че, ако видиш някои от мъжете в списъка ми с чакащи, ще се замислиш дали изобщо си заслужава да се колебаеш, преди да скочиш в леглото. Да не говорим за допълнителното заплащане. – Тя се засмя и се изправи. Мина зад стъкленото бюро, седна, пусна компютъра и без повече приказки, приключи с мен.

Чувствах се като залепена за кожения стол. Не можех да мръдна. Как, по дяволите, щях да накарам този план да проработи, как изобщо щях да го сторя? Тези мисли се въртяха в главата ми като лешояди, кълвяха, ръфаха всички мои морални убеждения, всичко, в което бях вярвала, сякаш то представляваше жива плячка, вече просната на земята, за да бъде изядена.

– Ще го направя – чух се да прошепвам.

– Разбира се, че ще го направиш. – Тя ме погледна над

монитора, устните ѝ бяха опънати в изкривена на една страна усмивка. – Нямах никакъв друг вариант да спасиш баща си.

* * * *

Следващият ден се оказа водовъртеж от събития. Почувствах се като Сандра Бълок в „Мис таен агент“. Търкаха ме, скубаха ме, кола маска навсякъде. И всичко беше болезнено. Едва останах жива. Бях като игленик, в който всеки забиваше по някоя голяма игла. Накрая насмалко да стоваря юмука си в лицето на консултанта по красота, който Мили бе наела да *ме оправи*. Това са нейни думи, не мои.

Но не мога да отрека, че мъките все пак дадоха резултат. Когато се погледнах в огледалото, едва разпознах жената, която ме гледаше от там. Дългата ми черна коса бе по-лъскава от всякога, перфектно падаше на меки вълни по раменете и гърба ми. Всеки милиметър от кожата ми, където попадеше светлина, грееше с отразен блясък. Нормалният тен, който бях придобила след седмици, прекарани под калифорнийското слънце, сега лъщеше с меден оттенък и истински подчертаваше най-хубавото във физиката ми, изкарваше го на преден план.

Роклята, която ми бяха избрали, беше с цвят на лавандула. Удобна. Копринена. Полепваше съвършено по всяка извивка на тялото ми, постигайки желанието ефект. Секси и лъскава.

Изглеждах като черен ангел, когато фотографът ме сложи да седна на една студена мраморна пейка. Местеше ме насам-натам. Не след дълго разбрах къде се крие

номерът: сърдити нацупени устни и лишен от емоции поглед, вперен в нищото. Точно такава трябваше да бъде сега. Напълно лишена от чувства.

Когато най-сетне свършихме и се преоблякох в ежедневните си дрехи – непременно джинси и тясна тениска, тръгнах да видя Мили, или иначе казано госпожица Милан, в офиса ѝ.

– Кукличке, тези снимки са великолепни. Винаги съм знаела, че от теб ще излезе страхотен модел. – Тя включи монитора си и аз минах зад бюрото да проверя какво толкова гледа. Въздухът за секунди напусна гърдите ми, когато видях снимките, които ми бе направил фотографът.

– Изумително! – За известно време изгубих дар слово. – Не мога да повярвам, че това съм аз. – Клатех глава, докато на монитора се сменяха снимка след снимка. Вече бяха качени на сайта на „Луксозен ескорт“. Ако не знаех, че именно аз съм тази там, че участвах във въпросните фотоси, никога не бих повярвала, че мога да изглеждам така. Устните на леля ми се обтегнаха от бавна усмивка.

– Ти си красива. – Настоятелният ѝ поглед ме закова на място. – Толкова много приличаш на...

– Както и да е. – Поклатих глава и допрях едното си бедро до бюрото ѝ. Изобщо не ми се слушаше колко приличам на майка си. – Какво следва? – попитах и скръстих ръце пред гърдите си. Испитвах някакво странно желание да се предпазя от това, което предстои. Тя се облегна на стола си и ме погледна с грейнали очи.

– Искаш ли да видиш първата си задача?

Ужас бавно запълзя по гърба ми, но изправих рамене и се взрях в нея със спокойно изражение.

– Да играем тогава.

Мили за засмя и кликна няколко пъти в брауъра. На монитора се появи образът на един от най-изумителните, най-прелестните, неописуемо съблазнителни мъже, които бях виждала. Нищо не можеше да помрачи или опетни зашеметяващата красота на този мъж. Дори на строгата официална снимка русата му коса с пепелив оттенък, зелените очи и изсечената челюст бяха крайно впечатляващи. Имаше нещо необикновено в този мъж. Косата му беше дълга, подстригана на етажи. Очевидно скъпа прическа и въпреки това изглеждаше някак рошава, по момчешки. Нещо не се връзваше. Този човек не беше над тридесет. Освен това не допусках да е от типа мъже, които имат нужда от платен придружител. Беше от онези, към които жените тичаха с препъване, обезумели от страст.

– Не разбирам. Защо му е...? – посочих красавеца на монитора. – Защо търси жена?

Леля ми плесна леко с ръце, постави ги в скута си и се усмихна.

– Той избра теб. – Трябва да съм изглеждала обърквана, защото тя побърза да поясни: – Лично изпратих първите няколко снимки на него и на майка му. Работя доста често с нея. Както и да е, той веднага се съгласи. Ще ти изпрати кола утре сутринта. Не живее далеч оттук, но трябва да останеш в дома му през следващите двадесет и четири дни.

Сякаш някой ме удари в главата с бейзболна бухалка.

– Двадесет и четири дни? Ти луда ли си? Как ще се явявам на интервюта и на прослушвания, ако ще живея там? – Кариерата ми в киното не беше кой знае какво, но

си имах един ниско платен агент, който от време на време ми осигуряваше малки роли и ми уреждаше прослушвания. А и работата ми в ресторанта?

Мили ме погледна, сякаш ми беше пораснала втора глава или нещо такова. Устните ѝ се свиха в суха черта, носът ѝ се сбръчка в неприятна гримаса.

– Миа, ще напуснеш всички останали места, които заемаш, за минимум една година. Сега си назначена на договор като сътрудник на „Луксозен ескорт“. Работата ти ще те ангажира от един до двадесет и четири часа на ден, в зависимост от желанието на клиента. И понеже ти трябва доста пари за много кратко време, се налага да поемаш по-дългосрочни ангажименти. След тези двадесет и четири дни ще имаш седмица до края на месеца да си починеш, да се съвземеш и да се погрижиш за външния си вид. В края на всеки календарен месец ще ти бъде давана нова задача.

– Не мога да повярвам! – закрачих из офиса.

Изведнъж се почувствах като затворено в клетка животно, което на всяка цена иска да излезе. И тогава осъзнах истината – животът ми такъв, какъвто беше досега, бе отминал. Край с него. Нямах да излизам на нормални срещи с момчета... не че напоследък бях ходила някъде... Нямах да се явявам на прослушвания – скромната ми кариера в киното беше минало, далечен спомен. Освен това щях да имам малко, да не кажа нула време за татко и Мади, за Жинел.

– Повярвай, момиче, не е шега работа. Онова, което е направил баща ти, онова, което е сторил бившият ти приятел, то именно е предопределило живота ти да пое-

ме такъв курс. Имаш късмет, че отварям местенце за теб тук. Не бъди неблагодарна. Сега млъкни и седни. – Гласът ѝ беше напълно лишен от топлинка, бе сведен до студен официален бизнес тон на професионална бизнес дама с твърда ръка.

– Съжалявам. – Знам, че се опитваше да ми помогне, но всичко това се случваше толкова бързо, неочаквано. Не беше за вярване.

Отпуснах се на стола пред бюрото и свих юмруци. Колкото и да клатех глава, това не променяше крайния резултат – сега бях платено момиче. Момиче под наем. Всеки месец щях да ми пращат нов мъж. Ако преспивах с тях, щях да получавам на ръка, в брой, двадесет процента от таксата. Щях да правя много повече пари. Пак поклатих глава и се разхилих. Смяхът ми звучеше точно като на истерична, напълно полудяла жена. Облегнах се назад и погледнах белия таван. След няколко секунди едно много страшно и в същото време успокоително решение ме връхлетя: това трябваше да направя и щях да го направя. Щях да позволя на един секси мъж да ме води на скучни бизнес вечери или на каквото там си бе наумил. Не се налагаше да спя с тях и най-важното – нямаше никаква опасност да се влюбя. По един нов мъж всеки месец. Нямаше да има време да хлътвам като патка, както сочи историята досега. И кой е казал, че трябва да прекратявам кариерата си в киното? Какъв по-добър начин да се усъвършенствам от този – да играя театър пред въпросните мъже и да бъда такава, каквато ме искат. А когато месецът свърши, щях да бъда себе си и татко щеше да е в безопасност. Стига да успеех да убедя Блейн да приеме месечни

вноски. Така всичко щеше да мине добре.

Поех си дълбоко дъх и станах. Сложих длан върху ръката на леля. Усмивката ѝ бе зловеща, но някак секси. Беше много добра в работата си.

– Е, добре, *госпожице Милан* – изрекох, акцентирайки върху името ѝ, за да разбере, че може да разчита на мен. – Изглежда аз съм новото момиче в календара на компанията ти.